

КО ЈЕ КО

Бранко Анђић (Београд, 1952), писац, преводац, професор књижевности и новинар. Дипломирао је на Одсеку за општу књижевност и теорију Филолошког факултета у Београду. Један од покретача и уредника часописа за светску књижевност *Писмо* и некадашњи члан уредништва *Књижевних новина*. Од 1990. године живи у Буенос Ајресу. Објавио је прозне књиге: *После свирке* (1983), *Лавица лиже ране* (1989), *Као из кабла* (2003), *Ово је истинитија прича* (2007), *Величина свећа* (2008, прерађено издање 2020), *Play Back* (2012), *Тешки мејтал* (2014), *Велико сиремање* (2017), *Дневник међувремена 2000–2020* (есејистика, 2021) и *Тајна ајенџија нове Југославије* (2021). Приредио је неколико антологијских избора приповедака са подручја Латинске Америке, а преводио је дела неких од најзначајнијих латиноамеричких, шпанских и северноамеричких писаца као што су Хорхе Луис Борхес, Марио Варгас Љоса, Габријел Гарсија Маркес, Хосе Доносо, Карлос Фуентес, Ана Марија Шуа, Лилиана Хер, Педро Хуан Гутјерес, Хосе Ортега и Гасет, Давид Седарис, Исидоро Блајстен и Давид Безмозгис. Добио је 2011. године Награду „Милош Црњански“ коју додељује Влада Републике Србије. Живи у Београду.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Дометии* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерајив новума: Први свејски рај у срјској и анилоамеричкој међурајиној прози* (2021), приредио књигу *Проза о прози: фрајментии о крајкој причи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сиђушне приче: срјска микројрича* (2021) и панораму *Последња Ајшари генерација: јанорама новосадских прозаиста генерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Гојко Божовић (1972, Пљевља), песник, књижевни критичар, есејиста и издавач. Бави се при-

ређивачким и уредничким радом. Оснивач је и главни уредник Издавачке куће „Архипелаг“ (2007) и Београдског фестивала европске књижевности (2017). Књиге песама: *Подземни биоској* (1991), *Душа звери* (1993), *Песме о сјварима* (1996), *Архијелај* (2002), *Елементи* (2006), *Оближња божансјива* (2012), *Маја* (2017), *Тиха зверка јоднева* (изабране песме и хронике, 2019) и *Док јонемо у мрак* (2021). Књиге есеја: *Поезија у времену. О срјској јоезији грује јоловине 20. века* (2000), *Месја која волимо. Есеји о срјској јоезији* (2009), *Књижевност и дани* (2018), *Краљевсјива без јраница. Есеји о срјској јоезији ХХ и ХХI века* (2019) и *Ијрачке судбине. Есеји о срјској књижевности ХХ–ХХI век* (2020). Награде за поезију: „Матићев шал“, „Брана Цветковић“, „Ђура Јакшић“, „Бранко Ћопић“, „Еуропа Јовани International Poetry Prize“, „Кочићево перо“ и „Кочићева књига“. Награда за есејистику: „Борислав Пекић“. Добитник је признања „Витез позива“ (2019) за рад у области културе, књижевности и издаваштва. Поезија и есеји Гојка Божовића превођени су на енглески, француски, немачки, италијански, руски, шпански, холандски, дански, португалски, чешки, мађарски, словачки, пољски, румунски, бугарски, украјински, словеначки и македонски језик. Живи у Београду.

Тихомир Брајовић (1962, Подгорица), редовни професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Бави се књижевном историјом, критиком и теоријом књижевности. Живи у Београду. Објављене књиге: *Конјроверзни мејтајексј* (1992), *Поејтика жанра* (1995), *Речи и сенке* (1997), *Од мејтафоре до јесме* (1998), *Теорија јесничке слике* (2000), *Облици модернизма* (2005), *Иденитично различитио* (2007), *Крајика историја јребобиља* (2009), *Заборав и јонављање* (2009), *Фикција и моћ* (2011), *Комјарајивни иденититетии* (2012), *Нарцисов јарадокс* (2013), *Грозница и јодгови* (2015), *Педагошка фикција* (2019), *Тумачење лирске јесме* (2022).

Рагојица Бунчић (1974, Пакрац), Пише поезију, прозу, колумне и новинске чланке. Објављивао у часописима, периодици, заступљен у антологијама поезије. Аутор уметничко-едукативног концепта „Музеј насиља“. Објављене књиге: *Добра вода* (Годишњи летопис књижевног клуба Српског културног центра Вуковар, *Пејџ сонети о смрти и љубави*, Вуковар 1994), *Задачи из марљивости* (група аутора, 2000), *Далеко од очију осталих* (2000), *Дневник 2000* (група аутора, 2001, Шестоаприлска награда града Београда за најбољу књигу).

Ивана Губова (1985) је завршила Словачки језик и књижевност на Филозофском факултету у Прешову. Дебитовала је 2013. године збирком кратких прича *Usadenina*, која је признање добила још као рукопис, али и након објављивања, пошто је победила у анкети Деби године. Неке приче из ове збирке преведене су на немачки и енглески. Њену новелу *Bordeline* (2014) инсценирало је братиславско позориште „Стока“ и прашко позориште „Некротеатро“. Књига *Barbora, boch & katarzia* била је међу десет најбољих у номинацији за чувену словачку књижевну награду Анасофт литера 2017, а њена последња књига *Eklektik Bastard* такође се нашла у најужем избору за исту награду за 2021.

Рагмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине њорозе* (1978), *Намасије, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој гори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусива њорозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене њорозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У њорози за љавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин крџ кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиографска радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Животи и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сџара њрича* (2013, приче), *Кореја пост скрипт* (2014), *А ѓе је Чехов? – разговори о њорози* (2015), *Вијејнам и девети змајева* (2016), *Крџика ѓамћења* (2017), *Кубанске ѓријатије*

љице (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Гордић Пејковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса џишине: ѓоеџика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминџеј – ѓоеџика краџке ѓриче* (2000) *Коресионџенџија – џокови и ликови ѓосџимодерне ѓрозе* (2000), *Вирџуелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Вирџуелна књижевност II* (2007), *На женском конџиненџу* (2007) *Формаџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (уџбеник, ѓриџа ауџора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Маја Ергељанин (1971, Нови Сад), основне и мастер студије завршила је на одсеку за сликарство на Академији уметности у Новом Саду. Бави се сликарством, излаже самостално и групно широм Србије и Европе, учествује у раду професионалних ликовних удружења, колонија и симпозијума. Уређивала је програме и рад неколико галерија, а од 2005. године је ликовна уредница у КЦНС. Објавила је следеће књиге: *Наџлас* (2005), *Ла разџедница* (2006), *Слика ѓраџа – Нови Сад у ликовним уметностима 18–21. века* (коаутори Сава Степанов и Владимир Митровић, 2009) и *Дер Дневник* (2013). Циклус слика и прича *Драџи дневнице* започет је 2006. године и до сада броји више од 500 радова. И даље је у процесу настајања. Живи у Новом Саду.

Ђорђе М. Ђурђевић (1994, Крагујевац), истраживач-приправник и докторанд на Филолошко-уметничком факултету. Објавио је више научних радова и превод алтермодернистичког манифеста. Године 2017–2018. држао је једносеместрални курс *Realizacja* (Српска култура и обичаји), као и вежбе на предметима везаним за студије српског језика као страног на Катедри за српско-хрватску филологију Института за славистику Универзитета у Вроцлаву (Пољска). Предмет његових интересовања јесте теопоетика, посебно англологија и мариологија у књижевности.

Мина Ђурић (1987, Београд) ради као доцент на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета Универзитета у Београду. Докторску дисертацију *Модернизација српске прозе 20. века у односу на сиваралачку рецеицију књижевности* Џејмса Џојса одбранила је на Филолошком факултету 2017. године. Главне области интересовања су компаративна, интердисциплинарна и интермедјална изучавања српске књижевности 20. и 21. века у контексту светске књижевности, књижевна херменеутика, књижевне теорије и др. Објавила је више десетина научних радова у публикацијама националног и међународног карактера, коаутор је неколико читанки за средње школе, извршни уредник издања Вукове задужбине на немачком, руском, француском, енглеском језику, уредник избора из поезије Васка Попе, избора из прозе Драгослава Михаиловића, приређивач и преводилац књиге Роберта Ходела *Речи од трагедора: Драгослав Михаиловић – животи и дело*, један од аутора тројезичне дигиталне изложбе *Вук и Немци* (на српском, енглеском и немачком језику), један од аутора књиге *Словенска сусрећања: јуи и зајад*, објављене на Институту за западнословенске и јужнословенске језике Универзитета у Варшави и др.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мосћови који расћу* (1984), *Гледајући књије независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Миношаур и лавиринт* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Умешности хваћања бумеранга: изабране и нове ђесме* (2013). Књиге прозе: *Византијске ђриче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као што већ рекох* (2002), *Орфејев ђвраћак* (2003),

Крајем века (2006), *Оно што се ђамши* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и његов чиијалац: рецеиција Црњансковој дела у свећу* (2012). Поезија и проза преводјена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Тежину и блајородности* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Слободан Зубановић (1947, Београд), пише песме, есеје и студије. Књиге песама: *Кујђишло* (1973), *Из заосђавишине* (1982), *Домаћи дух* (1983), *Рејорђер* (1986), *Сђрашђија лирике* (1992), *Саркофај* (1998), *Save as* (2005), *Дорђолски дисконђи* (2006), *Кад будем имао 64 ђодине* (избор, 2008), *Сонђи са села* (2009), *Требало би ђо да ђрочишаш* (2013), *Сђарац и ђесме* (2015) и *Ођлеги око сђола* (2018). Књиге есеја, путописа, разговора, прича и студија: *Десђи ђесаме – десђи разђовора* (коаутор М. Пантић, 1992), *Скок ђреко сенке* (1995), *Друм за Кареју* (1998), *Море око Београда* (2005), *Слик* (2005), *Ађлас о Црњанском* (2007), *У шри и десђи за Руму* (2011). Приредио више књига. Песме су му преводјене на енглески, руски, француски, италијански, немачки, пољски, румунски, белоруски, кинески, шведски, словеначки и македонски језик. Заступљен је у многим антологијама поезије. Добитник је Награде „Бранко Миљковић“ (2016), Змајеве награде (2009), Награде „Десанка Максимовић“ (2007), Дисове награде за свеукупно песничко дело (2005), награда „Васко Попа“ (1998), „Милан Ракић“ (1986), „Исидора Секулић“ (1983), Нолитове награде (1995), као и посебног признања за врхунски допринос националној култури Републике Србије (2010). Живи у Београду.

Дејан Илић (1961, Травник), од 1969. живи у Београду, завршио италијански језик и књижевност. Објавио следеће књиге поезије: *Фђуре* (1995), *У боји без ђона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански ђуђи* (2003), *Кварђи* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије беђа* [изабране песме 1995–2008] (2011), *Кђишастђар* (2013), *Долина Плисђос* (2017) и *Камђерђлац* (2021). Бави се књижевним преводјенјем. За своју поезију и преводјенје поезије добио награде „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“, „Меша Селимовић“ и „Милош Н. Ђурић“.

Мирослава Кагљечик (Нови Сад), бави се преводјенјем преко двадесет година, а у последњих

десетак година усмерила се на превод са словачког на српски. Као преводилац и титлер преко седам година сарађивала је са Радио-телевизијом Војводине. Објављивала је преводе у *Лешојису Мајшице српске* и *Сћању сћвари*, а преводи на словачки у часопису *Vzlet*. Поред превођења је, као новинар, своје чланке на српском објављивала на интернет страници РТВ-а и у *Дневнику*, а текстове на словачком у часопису *Nový život* и *Hlas ľudu*, а од 2013. године је члан Удружења новинара Србије. Написала је сценарио за невербалну радио-драму под називом *Граница шпрљења*, која је 2013. године снимљена и емитована на Радио Новом Саду у режији Слободана Говорчина.

Ивана М. Крسمановић (1977), професор енглеског језика струке на Катедри за друштвено-хуманистичке науке Факултета техничких наука у Чачку. Докторирала је из области енглеске књижевности 2016. године на Универзитету у Београду. Објављује стручне и научне радове из области енглеског језика, књижевности и културе, али пише и о савременој српској књижевности. Објавила збирку песама *Иза јујира* 1996. године.

Бојан Марковић (1985, Ужице), дипломирао је, мастерирао и докторирао на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Објавио је песничку књигу *Риба која је пројушала свећ* (2013). Заједно с Тамаром Митровић аутор је збирке текстова и мотива о лектири и читању *Пикник за Ирму* (2017). У оквиру издаваштва Дома културе Студентски град уређује песничку едицију „Своја струја“. Очекује се публикавање ауторове друге песничке књиге *Таумашрој*. Поред поезије пише есеј и критику. Бави се научним радом. Запослен је на Учитељском факултету Универзитета у Београду у звању доцента.

Марија Ненезић (Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду на Групи за српску и општу књижевност. Уредница је у редакцији за културу РТС-а. Живи у Београду.

Душан Пајин (1942, Београд), филозоф и естетичар, професор универзитета. У свом научном раду бави се преваходно уметношћу, филозофијом и културом далеког Истока. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1968, а докторирао у Сарајеву 1978. године. Прве текстове почео да објављује 1963. у *Сјугеніу* (ликовне

критике и есеје). Од тада објавио више од 500 библиографских јединица – студије, чланке, критике и приказе – у нашим и страним часописима (Енглеска, САД, Кина, Француска итд.), као и дванаест књига из области историје културе и филозофије уметности, као и збирку поезије на кинеском. Приредио је дванаест књига, укључујући *Анџолоију јујословенске поезије* – 1950–95 (објављена кинеском – 1997, Тајпеј, 1998, Пекинг). Бави се и сликарством. Радио је као уредник у „Нолиту“, а био је и главни уредник часописа *Култура Исџока* (1983–1992). Од 1994. је ванредни професор, а у периоду 1999–2009, редовни професор Факултета ликовних уметности у Београду за предмет Филозофија уметности. Од 2009. године је у пензији. Живи у Београду.

Љиљана Појовић Анђић (1962–2019, Београд), књижевни преводилац, песникиња, професор руског, италијанског, шпанског и португалског језика, уметнички фотограф, рођена је у Београду где је живела до 1990, када се са супругом преселила у Буенос Ајрес, да би се годину дана пре своје преране смрти обоје вратили 2018. у Београд. Осим Филолошког факултета у Београду, завршила је постидипломске студије лигвистике за професоре језика и књижевности у Буенос Ајресу (Лехис) и студије португалског језика у Центру за бразилске студије, у истом граду. Професионално се највише бавила књижевним преводилашвом и професуром језика, али и анализом медија и сарадњом у српским књижевним гласилима, где је претежно објављивала преводе песама са италијанског и и повремено сопствене песме и приказе. У раздобљу од 2003. до 2018, била је ко-уредница библиотеке новог хиспаноамеричког романа „Болеро“, издавачке куће „Лагуна“. Заједно са супругом Бранком Анђићем, аутор је и преводилац *Анџолоије савремене аријентинске џријовейшке* (2001, 2012), *Анџолоије савремене хиспаноамеричке џријовейшке* (2000), избора *Ошкачене џриче Лајтинске Америке* (2008) и антологије хиспаноамеричке приповетке 21. века, *Будући класици* (у припреми). Превела је више десетима прозних књига угледних хиспаноамеричких аутора попут Марија Варгаса Љосе, Гиљерма Кабрере Инфанта, Мемпа Ђардинелија, Гиљерма Мартинеса, Лујса Сепулведе, Х.Л. Борхеса, Исидора Блајстена, Освалда Соријана, Маркоса Агиниса, Хуана Вилора, Давида Тоскане, Лауре Рестрепо, Хорхеа Франка, Фернанда Ваљеха, Леонарда Падуре,

Санџага Ронкаљола, Карлоса Кастељаноса Моје, Саманте Швевлин, Карле Гуелфенбајн, Родрига Фресана итд.

Борислав Раговић (1935, Београд – 2018, Београд), песник, есејиста, преводилац. Завршио је студије опште књижевности са теоријом на Филолошком факултету у Београду. Већи део радног века провео је као уредник у издавачкој делатности. Од 1952. када је као средњошколац почео објављивати стихове, бавио се књижевношћу и преводилаштвом. Био је функционер Централног комитета Савеза комуниста Србије. Сматра једним од најзначајнијих српских песника двадесетог века. Дела: збирке песама – *Поејичносћи* (1956), *Остале њоејичносћи* (1959), *Маина* (1964), *Брајсџиво њо несаници* (1967), *Ојисци, јесла* (1970), *Изабране јесме* (1979), *Песме 1971–1982* (1983), *Изабране јесме 1954–1984* (1985), *Тридесет избраних јесам* (1985), *Песме 1971–1991* (1991), *Песме* (1994), *Песме* (2002), *Четрдесет две избране јесме* (2007); есеји – *Рвање с анђелом и груји зайиси* (1996), *О јесницима и о њоејичности* (2001), *Неке сџвари* (2001), *Чиџајући Верџиља* (2004), *Још о јесницима и о њоејичности* (2007). Награде и признања: Бранкова награда, Октобарска награда, Нолитова награда, Змајева награда, Награда „Бранко Миљковић“, Награда Жељезаре Сисак, Награда Дисовог пролећа, Круна деспота Стефана Лазаревића, Награда „Васко Попа“, Награда „Ramonda Serbica“, Белодворска розета, Награда „Милош Н. Ђурић“, Награда „Десанка Максимовић“, Жичка хрисовуља, Награда „Ђорђе Јовановић“.

Драиња Рамадански (1953, Сента), архивист, професор руске књижевности у пензији, преводилац са руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *У њоџрази за фиџурама* (проза у шест руку, 2012), *Пароџјски џлан романа Досџојевској* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у џројима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018). Аутор антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић“ за превод (2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић“ за превод године (есејистика, 2004),

Награда за превод с мађарског Baszalikom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурс „Стеван Сремац – бал у Елемиру“ (2020). Живи у Сенти.

Жарка Свирчев (1983, Сента), научна је сарадница у Институту за књижевност и уметност у Београду. Основне и мастер студије је завршила на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала је на Филолошком факултету у Београду. Објавила је научне монографије: „*Ах, џај џенџиџеј!*“ – *Деконсџрукџија родних сџереџиџа у сџваралаџџиву Дубравке Уреџић* (2010), *Винаверова књижевна рејублика* (2017), *Порџреј џрејџходнице: Драја Дејановић* (2018) и *Аванјардсџиџиџе – Ојлеги о (српској) женској аванјардној књижевности* (2018).

Срђан Срџић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикџије и сџварносџи у Џонаџана Свифџа*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакџијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс у зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрџво њоље* (2010), *Сџџори* (2013), *Сребрна мајла њада* (2017) и *Љубавна јесма* (2020), збирке прича *Есџранго* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чиџања* (2014).

Љиљана Шој (1950, Босанска Градишка), дипломирала је на Филолошком факултету у

Београду. Од 1976. Године била је уредница у „Књижевним новинама“, а од 1994. године главна и одговорна уредница издавачке делатности у „Српској речи“ и уредница појединачних издања у многим издавачким кућама широм земље. Од 1997. до 2000. године била заменица Секретара за културу и Секретар за информисање Скупштине града Београда. Од 2004. до 2007. године била је државни секретар у Министарству културе и медија Републике Србије. Од 1974. објављује

у књижевним листовима и часописима махом књижевну критику, есеје, путописе, колумне... Ауторка је шест књига и више од хиљаду библиографских јединица у периодици. Књиге: *О наивности и невиности* (1995), *Велика шећња* (1997), *Усџон до смрти* (1999), *Писање уз вешар* (2002), *Екстаза с ђредумишљајем* (2003), *Ослоњени на ђразнину* (2009). Добитница је награда „Милан Богдановић“, „Драгиша Кашиковић“ и „Златни беочуг“. Живи у Београду.